

Prokuratura Rejonowa
w Tucholi
ul. Świecka 23
89-500 Tuchola
(5)

Sygn. akt PR Pa 7 .2020

08.01.2020
[Signature]

Urząd Miejski w Sępólnie Kraj.
SEKRETARIAT
264
wpł. dn. 07-01-2020
l. zat. ....
Podpis *[Signature]*

1010-01-07
P. Przew. R. M. w

Tuchola, dnia 2 . stycznia 2020r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Bydgoszczy
za pośrednictwem
Rady Miejskiej w Sępólnie Krajeńskim

Skarżący: Prokuratura Rejonowa
w Tucholi
ul. Świecka 23
89-500 Tuchola

Organ: Rada Miejska w Sępólnie Krajeńskim
89-400 Sępólno Krajeńskie
ul. T. Kościuszki 11
reprezentowana przez
Burmistrza Sępólna Krajeńskiego

SKARGA

Prokuratora Rejonowego w Tucholi na Uchwałę Nr XXI/161/2016 Rady Miejskiej w Sępólnie Kraj. z dnia 29. czerwca 2016 roku w sprawie przyjęcia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Sępólno Kraj.

Na podstawie art. 3§2 pkt 5, art. 8§1, art. 50§1 i art. 53§3 i art. 54§1 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2018.1302 j.t.)

zaskarżam w części:

Uchwałę Nr XXI/161/2016 Rady Miejskiej w Sępólnie Kraj. z dnia 29. czerwca 2016 roku w sprawie **przyjęcia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Sępólno Kraj.** w zakresie załącznika do przedmiotowej uchwały stanowiącego Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Sępólno Kraj. (Dziennik Urz. Woj. Kujawsko Pomorskiego z dnia 29.06.2016r poza 2327) :

Uchwale tej zarzucam:

- istotne naruszenie prawa, a to art. 4 ust 1 i 2 pkt. 6 ustawy z dnia 13.września 1996r O utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 7 Konstytucji RP z dnia 2.kwietnia 1997r, art. 40 ust 1 ustawy z dnia 8.marca 1990r O samorządzie gminnym poprzez przekroczenie zakresu upoważnienia ustawowego i nałożenie w § 13ust 2 rozdziału VI Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Sępólno Kraj. na właścicieli zwierząt domowych obowiązku wyprowadzania ich na uwięzi, a przypadku psów uznawanych za agresywne lub zachowujące się w sposób agresywny na uwięzi i na kagańcu oraz wyłącznie przez osoby dorosłe.

- istotne naruszenie prawa , a to art. 4 ust 2 pkt 2 ustawy z dnia 13.września 1996r O utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez nałożenie w § 10 ust 2 na właścicieli nieruchomości ustawienia pojemników i worków do gromadzenia odpadów komunalnych na granicy nieruchomości lub bezpośrednio przy ogrodzeniu w miejscu specjalnie do tego wydzielonym, na równej powierzchni, w miarę możliwości utwardzonej, zabezpieczonej przed zbieraniem się wody i błota

- istotne naruszenie przepisów art. 4 ust 2 pkt 1 lit d ustawy z dnia 13.września 1996r O utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 2 Konstytucji RP, § 6 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie zasad techniki prawodawczej poprzez wskazanie w § 3 ust 5 dopuszczalności mycia tylko nadwozia pojazdu a w ust 6 dokonywania tylko drobnych napraw pojazdów samochodowych, pod

warunkiem niezanieczyszczenia środowiska i gromadzenia powstających odpadów w sposób uniemożliwiający ich usunięcie zgodnie z przepisami szczegółowymi.

Zarzucając powyższe:

na podstawie art. 147§1 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi

wnoszę o:

stwierdzenie nieważności zaskarżonej Uchwały

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr XXI/161/2016 Rady Miasta w Sępólnie Kraj. z dnia 29. czerwca 2016 roku przyjęła Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Sępólno Kraj. Uchwała została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko -Pomorskiego z dnia 05.07.2016r pod pozycją 2327.

§ 13 ust 2 Rada nałożyła na utrzymujących zwierzęta domowe obowiązek wyprowadzania ich na uwięzi, a psy uznane za agresywne lub zachowujące się w sposób agresywny na uwięzi i kagańcu oraz wyłącznie przez osoby dorosłe.

Powyższy generalny i bezwarunkowy nakaz wyprowadzania wszystkich zwierząt domowych na uwięzi, niezależnie od ich cech i innych uwarunkowań może prowadzić do działań niehumanitarnych. Podzielając stanowisko wyrażone przez NSA w wyroku z dnia 27.czerwca 2017r (II OSK 3039/15) wskazać należy, że spełnienie warunku

panowania nad zwierzęciem w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo publiczne nie wymaga zawsze spacerowania z nim na smyczy i w kagańcu. Wobec powyższego generalny nakaz wyprowadzania zwierząt domowych na uwięzi, a psów ras agresywnych bądź zachowujących się w sposób agresywny jawi się jako nieuprawniony (wyrok WSA w Gdańsku z dnia 21.08.2019r w sprawie II SA/Gd 217/19, wyrok WSA w Krakowie w sprawie II SA/Kr 795/19). W żaden sposób rada również nie otrzymała kompetencji do wskazania regulacji zgodnie, z którą wyprowadzanie psów jest możliwe tylko przez osoby dorosłe.

Rozdział III § 10 ust 1 Regulaminu nakłada na właścicieli nieruchomości powinność ustawienia pojemników i worków na odpady komunalne w granicy nieruchomości lub bezpośrednio przy ogrodzeniu w miejscu specjalnie do tego wydzielonym, z wyjątkiem chodników lub innych miejsc przeznaczonych do ruchu pojazdów samochodowych oraz pieszych, na równej powierzchni, w miarę możliwości utwardzonej, zabezpieczonej przed zbieraniem się wody i błota.

Powyższa regulacja stoi w sprzeczności z art. 4 ust 2 pkt 2 u.c.p.g. i przekracza delegację wynikającą z tejże normy prawnej.

Postanowienia art. 4 ust 2 pkt 2 ustawy O utrzymaniu czystości i porządku w gminach pozwalają radzie na określenie warunków rozmieszczenia pojemników oraz ich utrzymania w odpowiednim stanie technicznym, sanitarnym i porządkowym, a nie na określenie warunków, w jakich powinno znajdować się miejsce ustawiania tych pojemników (wyrok WSA w Olsztynie z dnia 12.03.2019r II SA/Ol 123/19). Zatem uregulowanie przez Radę Miasta warunków dla miejsc gdzie rozmieszczane są pojemniki przekracza delegację ustawową. Nie ma bowiem żadnych podstaw prawnych aby nakazywać właścicielom nieruchomości , jak to wskazała Rada, do ustawiania pojemników na równym podłożu, w miarę możliwości utwardzonym zabezpieczonym przed zbieraniem się wody i błota.

§ 3 ust 5 Rada określa warunki dopuszczalności mycia pojazdów samochodowych poza myjnią wskazując jako dopuszczalne umycie tylko nadwozia pojazdu natomiast w ust 6 dopuszczono możliwość dokonywania tylko drobnych napraw pojazdów samochodowych poza warsztatami naprawczymi pod warunkiem

niezanieczyszczania środowiska i gromadzenia powstających odpadów w sposób uniemożliwiający ich usunięcie zgodnie z przepisami szczególnymi.

W powyższej części linia orzecznicza Wojewódzkich Sądów Administracyjnych jest jednolita i wskazuje, że powyższe uregulowanie jest istotnym naruszeniem prawa (wyrok WSA w Gdańsku z dnia 18.09.2019r w sprawie II SA/Gd/121/19, WSA z dnia 4.09.2019 II SA/Gd/122/19).

Podstawą ustawową do uchwalenia powyższych obowiązków był art. 4 ust 2 pkt 1 lit c u.c.p.g. Wzmiankowany przepis wskazuje, że regulamin powinien określać zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Przepis upoważnia radę do określenia warunków jakie muszą być spełnione aby czynności takie były dopuszczalne. Chodzi tutaj przede wszystkim o warunki zapewniające odprowadzenie nieczystości powstałych w wyniku mycia i naprawy pojazdów (wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 18.12.2018r II SA/Bd 877/18). Powołany przepis nie upoważnia rady do wprowadzenia generalnego uregulowania dopuszczającego mycia określonej części pojazdu. Natomiast sformułowanie w myśl którego dopuszcza się dokonania tylko drobnych napraw pojazdów przeczy konstytucyjnej zasadzie pewności określoności prawa. Takie określenie jako nieprecyzyjne pozostaje w sprzeczności z § 6 Zasad techniki prawodawczej. Uchwała powinna być sformułowana w sposób precyzyjny i czytelny (por. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 28.06.2019r II SA/Gd/80/19). Odnosi się to również do przytoczonego wyżej uregulowania określającego warunki dokonywania tychże drobnych napraw. Jako mało precyzyjne i mogące powodować wątpliwości interpretacyjne uznać należy określenie warunku niezanieczyszczania środowiska.

Konkludując, uznać należy, że lokalny prawodawca uchybił obowiązującemu prawu przy stanowieniu zaskarżonej uchwały, co powoduje konieczność stwierdzenia nieważności całej uchwały. Wyeliminowanie tylko wadliwej, niepełnej regulacji prawnej naruszyłoby integralność zaskarżonego aktu prawa miejscowego i pozbawiło ją koniecznych i niezbędnych elementów.

Powołując się na powyższe jak i podniesione argumenty wnoszę o stwierdzenie nieważności skarżonej uchwały Rady Miasta w Sępólnie Kraj.

Załącznik:

- odpis skargi

*p.f. Prokuratora Rejonowego
w Tucholi
Marcin Przytarski*

MP/MP